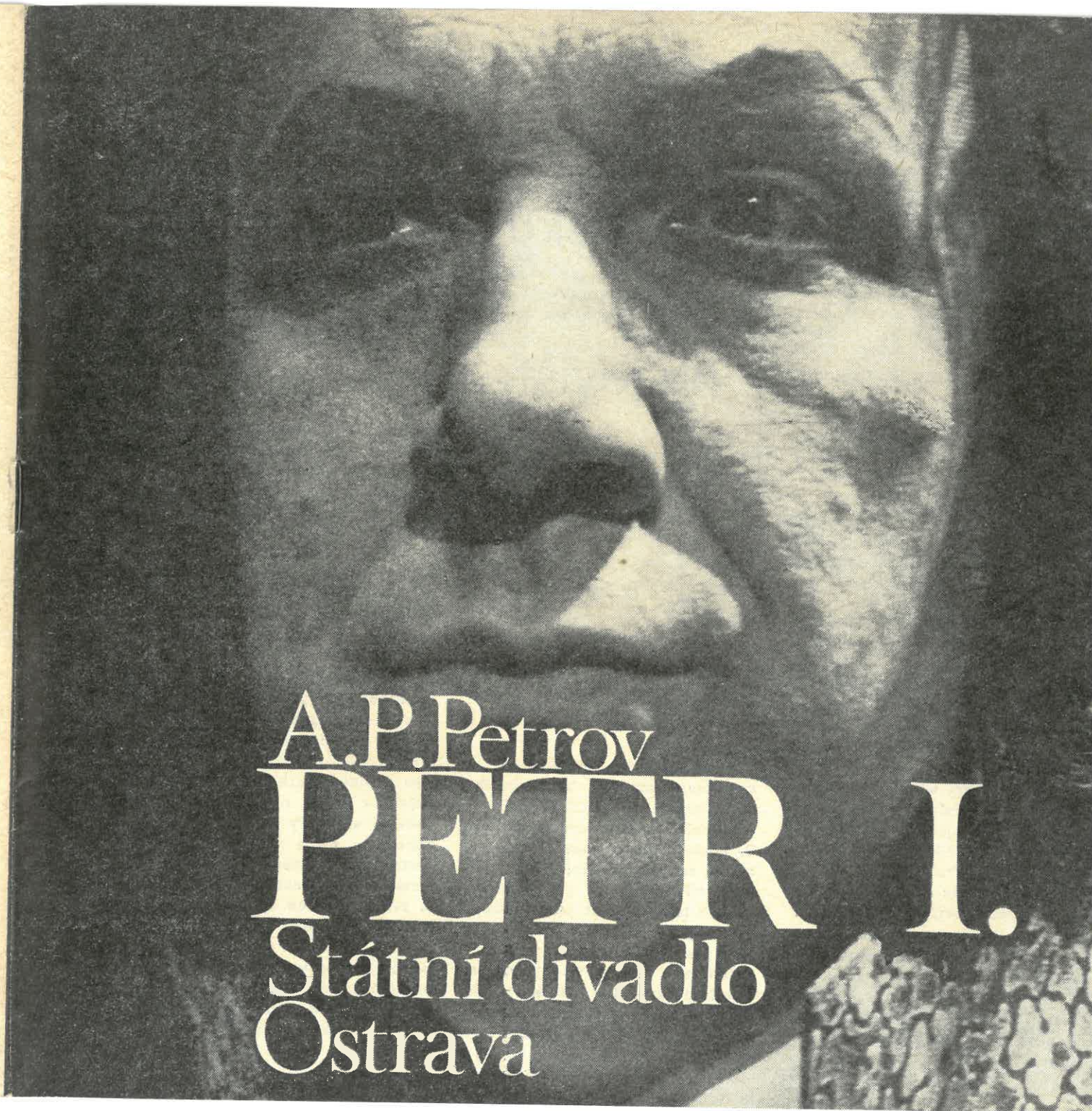

Vydalo Státní divadlo v Ostravě, nositel Řádu práce. Redakce: Zbyšek Malý. Grafická úprava: Mirek Tittler. Foto: Vladimír Dvořák. Typografická spolupráce: Antonín Mosler. Vytiskly Moravské tiskařské závody, n. p., provoz 22, Ostrava 1, Hollarova 14. Cena 3,— Kčs

A.P. Petrov
PETR I.
Státní divadlo
Ostrava

V kulturním životě Ostravy od dvacátých let natrvalo nachází své čestné místo hudba ruských a sovětských autorů. Stačí připomenout jen tradice Kruhu přátel vážné hudby a Spolku pro komorní hudbu, z jejichž iniciativy se do Ostravy dostávala moderní hudba hlavně zásluhou Jaroslava Vogela. Operní scéna uvádí stěžejní díla ruské operní literatury (Čajkovskij, Rimskij-Korsakov, Musorgskij, Borodín), z nichž Evžen Oněgin P. I. Čajkovského se pod taktovkou J. Vogela a v režii Jiříkovského objevuje hned na konci roku 1922.

Shodou okolností je to právě Evžen Oněgin, který zahajuje řadu operních premiér ruské a sovětské hudby na jevišti SDO v roce 1945. V režii J. Muclingera j. h., v hudebním nastudování M. Hanáka zpíval titulní roli P. Kočí. A je to právě Oněgin, který se za posledních 32 let objevuje ve čtyřech nastudováních. Dvakrát stál u dirigentského pultu M. Hanák, jednou Z. Košler, zatím poslední nastudování z roku 1972 je dílem zasl. umělce Jiřího Pinkase. Před II. světovou válkou uvedl J. Vogel z Čajkovského jen Oněgina a Pikovou dámu a je to právě Piková dáma, která se řadí na druhé místo v počtu uvedení na ostravské scéně. Trojí nastudování po roce 1945 (M. Hanák, B. Janeček), k tomu čs. premiéra Čarodějky (1953), za kterou dostal soubor opery v roce 1954 Státní cenu II. stupně, a premiéra Střevíčků (1961) dává Čajkovského na prvé místo mezi ruskými skladateli na ostravské scéně.

Pro operní soubor SDO je však charakteristický i rys stálého zájmu o novou a současnou tvorbu.

Ruská a sovětská opera na jevišti SDO

V řadě sovětských autorů prvou současnou operou je Mladá garda J. Mejtuse v roce 1952 v režii M. Hynšta a hudebním nastudování O. Trhlíka. Co do četnosti zájmu o dílo suverénně vítězí dílo Sergeje Prokofjeva. V posledních čtyřech letech se dvě jeho vynikající díla objevila díky spolupráci tvůrčího týmu režiséra zasl. umělce I. Hylase a zasl. umělce J. Pinkase. Příběh opravdového člověka v roce 1973 znamenal výrazný tvůrčí výsledek operního kolektivu.

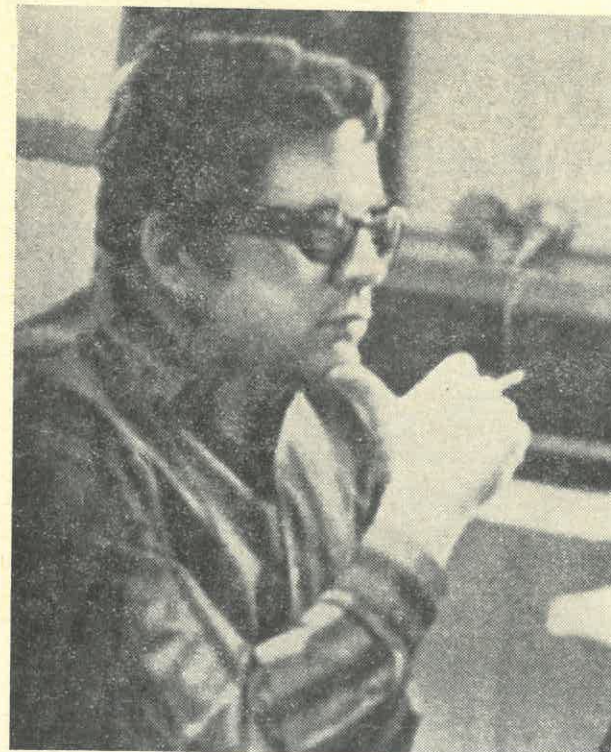
V cestě za plným pochopením Prokofjevovy hudební řeči, specifického dramatismu jeho výrazových prostředků znamenala další krok premiéra Vojny a míru v roce 1976. Představení je dosud v živé paměti a je tomu tak plným právem.

Současná operní tvorba, reprezentovaná Kateřinou Izmajlovovou D. Šostakoviče (1971), operou Zkrocení zlé ženy V. J. Šebalina (1959), Děkabristů J. Šaporina (čs. premiéra 1957), důsledně dokreslena Knížetem Igorem A. Borodína (1965), Soročinským jarmarkem M. P. Musorgského (1949) a jinými názorně ukazuje dramaturgický profil operního souboru jako tvůrčí dílny, která vědoma si odkazu J. Vogela, hledá a nachází nejen díla, kterými trvale obohacuje základní repertoár ruské a sovětské hudby na svém jevišti. Výběr děl navíc dává divákům příležitost stát se svědky uvědomělé snahy po specifické tváři svého souboru. Promyšleným výběrem má možnost přivádět do hlediště stále nové a nové diváky.

Jedenadvacet premiér za 32 let je slušná řádka inscenací. Víc jak polovinu má na svém kontě režisér zasl. umělec Iija Hylas. Jeho režijní cit pro dramatismus situace v plném respektování hudební struktury díla je pro ostravskou scénu charakteristický. Zcela logicky dospívá tak Hylas i zasl. um. J. Pinkas k opeře A. Petrova, kterou se představují dnes. Její současná řeč, její smysl pro širokou klenbu obrazu doby jakoby byl předurčen pro oba tvůrce, pro scénu, na níž pracují, i pro publikum, které s takovým zájmem jejich práci sleduje.

ANDREJ PETROV

o své opeře

Je to moje první opera. Když jsem ji tvořil, usiloval jsem o současnou operní dílo. Není v tom žádný rozpor: současná opera a přitom historický námět a ještě k tomu o takovém panovníkovi, jako byl Petr Veliký, za jehož vlády se uskutečnilo mnoho pokrokových přeměn. Chtěl jsem k sovětské operní tvorbě přispět dílem, které by bylo vpravdě vlastenecké, které by bylo oslavou hrdinství ruského lidu.

V kompozici jsem samozřejmě uplatnil současnou výrazové prostředky, ovšem usiloval jsem současně o to, aby se dobová hudba stala organickou součástí dnešní hudební formy.

V době Petra Velikého již existovala různorodá, svěbytná hudební kultura. Střetávaly se v ní různorodé prvky, počínaje starými církevními nápěvy, vojenskými pochody a hymnami, s nejrůznějšími chvalo zpěvy (říká se, že je skládal i sám Petr I.) a konče módními tanci té doby.

I když příchod Petra Velikého byl předznamenán chmurnými a nařikavými kletbami celé Rusi, období jeho vlády vešlo do historie za víření bubnů, vítězných fanfár a jásavého volání „Vivat! Vivat!“

Snažil jsem se pochopit hudbu doby Petra Velikého, její osobitost, melodické prvky a intonaci, tvůrčím způsobem ji uplatnit v partech sólistů, sboru i orchestru.

Po celou dobu mé práce na opeře jsem čerpal tvůrčí sílu z velkolepých stránek národní historie, z úchvatných činů Petra Velikého.

A. P. Petrov

OBSAH OPERY

Dějství první

PRVNÍ FRESKA — SOFIE

Z hlubin věků zní zpěv — žaloba
i chvála země:

*Krásná má země rodná,
země mých dědů,
krásná zem.*

Sbor se ozývá s tíží atmosféry:
Přiletělo k nám hejno černých vran,
přiletělo k nám, neví kudy kam...

Co bude, když se carem stane
Petr? Sofiin důvěrník Makaryj ujiš-
tuje: Naše mátuška Rus nikam ne-
pohne sel Sofii však ujišťování nesta-
čí. Svěřit se se svým plánem poštvat
proti Petrovi, svému bratru, střelec
Tichon, ženich Anastasji, užasne: Vše
má splatit hlavou!

DRUHÁ FRESKA — PETR

V Petrohradě sídle Preobraženském
probíhá výcvik »potěšných« vojsk.
Přichází mezi ně oblíbenec Petra
Menšikov. Sotva se zjeví Petr, přibí-
há také Tichon se zlou zprávou:
Chťejí o krv vzácny, carský hrát!
Petr se neodkladně se svými věr-
nými chystá na cestu do Trojického
kláštera.

TŘETÍ FRESKA — NÁSTUP NA TRŮN

Petrovi přátelé Lefort a Menšikov
přinášejí zprávy o plucích, které se
houfně přidávají na stranu Petrovu.
Letopisec Vladimír však předpovídá
Petrovi těžký úděl: Poneseš země své
tíhu jak matka nosí své dítě... Petr
se rozhodne k činu. Napíše dopis
svému nemocnému bratrovi, v němž
mu sdělí, že sestře Sofii násilím ode-
bere vládu. Carevná se zděsí. Odvá-
dění ji do vězení. Makaryj, zlostí a
vztekem přemožený, vykřikuje:

*Osmý car prý antikrist bude.
On je osmý!
Jenom mu sundejte opratěl
A odplatí bičem!*

ČTVRTÁ FRESKA — SBOR POTĚŠNÝ

V prostředí veselých pijanů a šprý-
mařů oslavují svého vládce Bakcha.
Veselým, bujným obřadem přijímají
mezi sebe dalšího člena, Rževská i
Lefort zpívají žertovné písničky při
této příležitosti. Petr ale myslí na
svou zem a rozhoduje se odjet do
Evropy. Vypraví velké poselstvo, bu-
de v něm Menšikov, Lefort i on sám.
Temnotu své země musí rozbít.

*Sám jako tesař tvořit
nám všem cestu k moři,
sám dveře k dálkám
otevřu potomkům!*

Dějství druhé

PÁTÁ FRESKA — AMSTERODAM

Na náměstí se scházejí měšťané,
aby se zúčastnili slavnosti spuštění
nové lodi na vodu. Na stavbě lodí si
dobře počínal i podivuhodný Petr
Michajlov. Za dobře zvládnutý úkol
dostává Petr výuční list. Menšikov a
Tichon žádají Petra, aby se vrátili
domů. Petr chce ještě víc poznat, ale
jeho rozhodnutí vrátit se uspíší při-
bíhající Lefort se zprávou: Střelci se
vzbouřili.

ŠESTÁ FRESKA — STARÁ MOSKVA

Chór nařká nad bídou, hladem,
intrikami, které zachvátily zemi. Vra-
cející se Petr nachází rozvrácenou
zemi. Hlas letopisce Vladimíra mu
připomíná zlou sudbu a jeho věrný
Menšikov trpce připomíná, že jako
chtěl dálky přemáhat, musí nyní sám
zemí z moře krve vytáhnout. Straš-
livou pomstu přísahá Petr všem ne-
přátelům a rozvracečům. Vypraví se
za Sofii do vězení. Sofie šeptá svou
zlověstnou modlitbu, plnou nenávisti,
v níž osočí Petra: Sám Ruská jsi
kat! Petr nechal popravít střelce. So-
fie už nemá svůj věrný pluk. A sa-
ma skončí jako střelci.

OBSAH OPERY

SEDMÁ FRESKA — POD NARVOU

Ve vojenském táboře probíhá vý-
cvik a vojenská písnička, posměšně
adresovaná švédskému králi Karlovi
XII. zní do jejich výcviku:

*Píše, píše Karel Švédský,
caru Petru píše list...*

Pradlena Marta láká Tichona, Men-
šikov přišel vojáky pobízet k přís-
nějšímu výcviku. Také na něj Marta
dělá oči. Konečně přichází Petr a
Marta mu padne do oka. »Marta...
to není z pravoslavných jmen,« říká
Petr, »Kateřinou u nás budeš zvá-
na«. Pak Marta vypráví Petrovi o
svém životě. Přibíhá raněný voják:
Naše vojska se pod Narvou vzdala.
Švédský pluk v zádech máš...«

Dějství třetí

OSMÁ FRESKA — SNÍMÁNÍ ZVONŮ

Petr se rozhodl sundat chrámové
zvony a ulít z nich hodně děl. Maka-
ryj pobízí lidi ke vzpouře proti to-
muto bezbožnému činu a sám chce
zvony chránit. Ale padá první zvon.
Pod druhým zahyne Tichonova milá
Anastasija. Přišla Makaryjova chvíle.
Namluví Tichonovi, že car Petr je
vlastně vrahem jeho milé: »Teď ru-
kou tvou ať Petr zemře sám!«

DEVÁTÁ FRESKA — POKUŠENÍ

Ve stanu před bitvou, která zapo-
ne s jítrem, se Petr ve společnosti
Kateřiny marně snaží usnout, aby se
na bitvu posilnil spánkem. Menšikov
připomíná Petrovi rozhodující váhu
této chvíle pro budoucnost celého
Ruska.

Tichon a Makaryj přepadnou Petra.
Ale Tichonova pistole nevystřelí. Ma-
karyj chce Petra zabít sám. »Na ká-
men — kámen,« křičí Petr a bije
Makaryje. Tichonovi však odpouští
jeho čin, však Tichon bude rád vy-
právět všude o tom, že cara vlastně
nelze zabít.

DESÁTÁ FRESKA — BITVA SE ŠVĚDY

Vojsko je připraveno k boji. Petr
se k vojákům obrací s velkým »Vzý-
váním vojska ruského«. Začíná bitva,
v níž Tichon osobně Petrovi pomůže
dostat se z obklíčení vojáků. Švédové
jsou poraženi, Petr už vidí jak
k slávě své a Ruska založí město,
které ponese jeho jméno. Ještě je
však čeká plno práce. I na to myslí
Petr; a tak slavnostním sborem
k slávě vlasti a její dělné práce ope-
ra končí.

Opera Státního divadla v Ostravě - laureát Státní ceny

ANDREJ PAVLOVIČ PETROV

PETR I.

OPERA O DESETI FRESKÁCH

LIBRETO N. KASATKINA A V. VASILJEV

(S POUŽITÍM AUTENTICKÝCH TEXTŮ HISTORICKÝCH DOKUMENTŮ)

A STARÝCH RUSKÝCH PÍSNÍ)

ČESKÝ TEXT: ZBYŠEK MALÝ

DIRIGENT: ZASLOUŽILÝ UMĚLEC JIŘÍ PINKAS

II. DIRIGENT: VÁCLAV NÁVRAT

REŽISÉR: ZASLOUŽILÝ UMĚLEC ILJA HYLAS

ASISTENTI REŽIE: KVĚTA ONDRÁKOVÁ, PETR ZAHRADNÍČEK

VÝTVARNÍK SCÉNY: ZASLOUŽILÝ UMĚLEC KVĚTOSLAV BUBENÍK J. H.

VÝTVARNÍK KOSTÝMŮ: HELENA MÜLLEROVÁ J. H.

SBORMISTRÍ: KAREL KUPKA, JOSEF KUBENKA

CHOREOGRAFIE: ZASLOUŽILÝ UMĚLEC ALBERT JANIČEK

KOREPETICE: DRAHOMÍRA RITZOVÁ, JAROMÍR ŠALAMOUN,

MIROSLAV KOLÁŘ

Petr I.
Menšíkov
Tichon, střelec
Sofie
Makaryj, její důvěrník
Anastasja, nevěsta Tichonova
Kateřina
Vladimír, letopisec
Lefort
Herrit, holandský mistr loďář
Rževská
Romadanovskij
Opilý bojar
I. voják
II. voják
Raněný voják
I. velitel
II. velitel
III. velitel

Jan Kyzlink / Miloslav Podskalský
Josef Ábel / Michael Kozelský
Pavel Červinka / Ivan Kusnjer
Eva Gebauerová-Phillips / Eva Kinclová
Jiří Čep / Karel Průša
Věra Braunová / Mária Turňová
Drahomíra Drobková / Bohuslava Jelínková
Ladislav Malínek
Vladimír Mach / Čeněk Mičák
zasl. umělec Lubomír Procházka
Alena Havlicová / Alena Kupková
Jiří Paderta
Vladimír Kohut
zasl. umělec Lubomír Procházka - *Karel Černý*
~~Petr Müller j. h.~~ *Jaroslav Mlýbek*
Vojtěch Zouhar
Petr Miller j. h.
Karel Šíp j. h.
Jan Vyorálek j. h.
Miloslav Tolaš j. h.

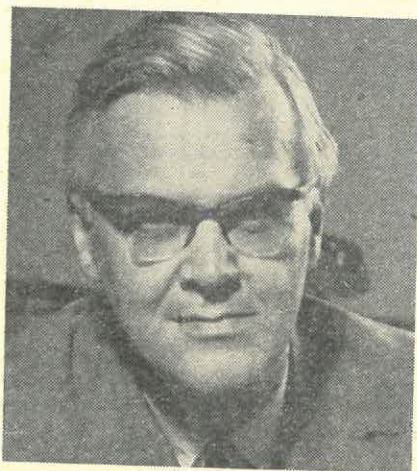
Text sleduje: Emilie Hudcová, Anna Kubínová

Inspicienti: Josef Jakš, Radoslav Svozil

Spoluúčinkuje sbor operety SDO

ČESKOSLOVENSKÁ PREMIÉRA 10. PROSINCE 1977 V BUDOVĚ DIVADLA Z. NEJEDLÉHO

ŘEKLI K PREMIÉŘE

**DIRIGENT ZASLOUŽILÝ UMĚLEC
JIRÍ PINKAS, ŠEF OPERY SDO:**

Každá premiéra je uváděna s určitým rozehvěním. Především pro to, jak se nám podařilo umělecky ztvárnit předlohu hudebně i scénicky a u novinek ještě s obavami jak bude přijata obecně.

V únoru 1975 jsem slyšel v Leningradě operu Andreje Petrova Petr I., pro jejíž uvedení v našem divadle jsem se po dalším seznámení s partiturou rychle rozhodl.

Dílo, které je psáno jako syntéza starého s novým (historický námět viděný očima současného člověka) i svou hudební řečí odpovídá téměř dvěma protipólům. Používá hojně intonací národní školy ruské lidové hudby, ale neváhá také zapojit i nej-

modernější kompoziční techniku. Samozřejmě uspořádání do 10 obrazů (fresek) určuje pestrost hudebních výrazů jednotlivých scén (lyrické, dramatické, burleskní, slavnostní apod.).

Jsem přesvědčen, že hudební řeč A. Petrova je srozumitelná a přístupná širokému okruhu návštěvníků naší opery. Předkládáme-li dnes operu Petr I. našemu ostravskému obecnstvu, chtěli bychom nejen aby byla přijata s vlídným pochopením a aby se líbila. Přejí bychom si, aby naši návštěvníci byli obecně dychtiví, které se nebojí moderní hudby, které je však taky posluchačsky zaujaté, účastní se tvůrčího procesu všech účinkujících umělců, upřímně jim fandí a pomáhá vytvořit to neopakovatelné specifické ovzduší opravdového tvůrčího zaujetí.

**REŽISÉR ZASLOUŽILÝ UMĚLEC
ILJA HYLAS:**

Když přišel před časem violista R. Šrubař za mnou a řekl „Mám pro vás operu“, položil na stůl klavírní výtah, dvě knihy v červených deskách, ihned mne dílo zaujalo. Šel jsem za šéfem opery: „To je dílo pro náš soubor!“ Jiří Pinkas se zamyslel, rozvážně řekl „Podívám se“ a po prázdninách už měl úsměv na tváři: „Je to výborné.“ Stáli jsme tedy před úkolem, ale nebyl notový materiál, nebyl překlad libreta, nic. Jenom notovka, zato lákavá. Jedno jsem věděl určitě: že české libreto a včas budu mít, když se divadlo obrátí na Zbyška Malého, který práci odvede přesně a rychle. Sháněl se tedy notový materiál, klavírní výtahy, partitura, navázal se prvý kontakt se skladatelem Petrovem. Mezitím už Z. Malý

pracoval na libretu. S Jiřím Pinkasem jsme odjeli do Leningradu na představení. Tam už mezitím hráli novou opravenou verzi. Viděli jsme ji, dovezli jsme nový klavírní výtah. Byl to úchvatný dojem. Já říkám dávno, že líp je jednou vidět, než stokrát číst. V Leningradě jsem se poučil, protože v partituře nového díla nejsou jenom noty, ale i něco víc — a to jsem tam viděl. Bylo to dobré vodítko, i když inscenaci dělám zcela po svém. Vycházím z prostoru divadla a ze znalosti našich diváků. Stejně tak postupoval v práci i autor českého textu. Ke spolupráci jsem pozval zasl. umělce K. Bubeníka, H. Müllerovou, choreografa zasl. umělce A. Janíčka a s šéfem opery všichni společně vytváříme koncepci inscenace. Myslím, že se bude líbit. Z opery na mne totiž vane vítr, který cítím z oper Prokofjeva a Šostakoviče.

**ZBYŠEK MALÝ,
AUTOR ČESKÉHO TEXTU:**

Do dnešních dnů jsem pracoval na devíti operních libretech, ať už původních, či překladech. Petr I. je tedy „moje“ desátá opera. Myslím, že na každého tvůrce takové podobné dílo jednou čeká. Až se s ním však setká, přeje jen stojí chvíli podivně zasažen. Tak tady to je, leží ty stránky před tebou, říká si. Úcta k veliké tradici velkého národa hnala mne v počátku práce do archivů a knihoven. Historické studium doby Petra I. zabralo hodně času. Ono nelze „jenom překládat“, taková práce v hotovém materiálu chce mnohem víc. A když navíc přišla nová verze opery a mnoho práce muselo být vykonáno znovu, to se těch asi šest set stran klavíráku opravdu „pronese“.

Petr I. je má desátá opera, ale na žádné předchozí jsem tak poctivě nedřel. Noci a noci práce mi však daly mnoho. Pochopil jsem zákonitosti struktury velké fresky doby a lidí v ní, uvědomil jsem si nosnost historického faktu i jeho umělecké stylizace. Kdybych se osobně setkal někdy s A. Petrovem, podal bych mu s upřímným díkem ruku. Jeho dílo mne naučilo mnoho. Díky své hudební průpravě mám zvláštní styl práce. Celou operu si pouze čtu, nikdy si ani tón na žádný nástroj nezahraji. A tak na zkouškách vlastně poprvé dochází k onomu velkému uvolnění, když slyším poprvé dílo doopravdy znít z orchestřiště, z úst sólistů a sborů.

Petr I. je třetí má operní práce pro ostravskou scénu. Věřím, že není poslední a vzrušen, jako vždy, sedám s vámi do hlediště. Hezký zážitek, přátelé!

**JAN KYZLINK, PŘEDSTAVITEL
PETRA I.:**

Rád bych porovnal dílo skladatele Andreje Petrova s řadou operních děl soudobých skladatelů, ve kterých jsem zpíval. Jenom namátkou jmenuji bez nějakého určování pořadí D. Šostakoviče, S. Prokofjeva, J. B. Foerster, I. Krejčího, J. Pauera — byla jich slušná řádka.

V této opeře Andrej Petrov dokázal, že rozumí hlasu, píše totiž melodicky a srozumitelně, má smysl pro dramatické situace a přitom zpěváka nepřetěžuje. Když jsem se dověděl, že mne tvůrčí úkol v této

opeře na naší scéně čeká, velmi jsem se na titulní roli těšil a nebyl jsem zklamán.

Přál bych si moc, aby opera Petr I. prolomila jakousi „bariéru“, která snad u návštěvníků divadla někdy bývá, když mají navštívit představení díla soudobého skladatele. Věřím, že se nám to podaří!

Osobnost Petra Velikého již dávno zaujala skladatele, kteří v celé řadě děl zpodobili ruského cara. Donizetti, Adam, Lorzing, který právě operou Car a tesař z roku 1837 vytvořil jistý typ Petra, pojímali však většinou ruského cara jako romantického hrdinu z legendy, která se dobře poslouchá. Nechyběl ani pokus ukázat Petra v lehké anekdotě.

Ruská klasická opera si životní osudy velikánů historie brala za náměty přímo programově, postava Petra Velikého však jako by zůstala opomenuta. Po námětu sáhli až sovětsí skladatelé. Opereta „Tabákový kapitán“, opera „Fregata Vítězství“. Nikde však autorům

pravy. V době, kdy skizzoval scény opery, napsal vokálně symfonickou fresku Petr Veliký, která zazněla před časem v Košicích. Všechny zkušenosti pak autor uplatnil v opeře o Petru Velikém. Velmi výstižně autor nazval jednotlivé obrazy freskami. Pro navození autenticity používá autor ve scéně amsterodamské loděnice strohých povelů a pozdravů v holandském originále, Lefort — původem Francouz — zpívá pak žertovnou písničku také francouzsky. (Zcela v duchu autorova záměru pak česká verze používá další prvek — několik úvodních taktů písně o zemi, kterými opera začíná, zpívá Anastasja v ruském originále.) K problematice

Andrej Petrov a jeho opera

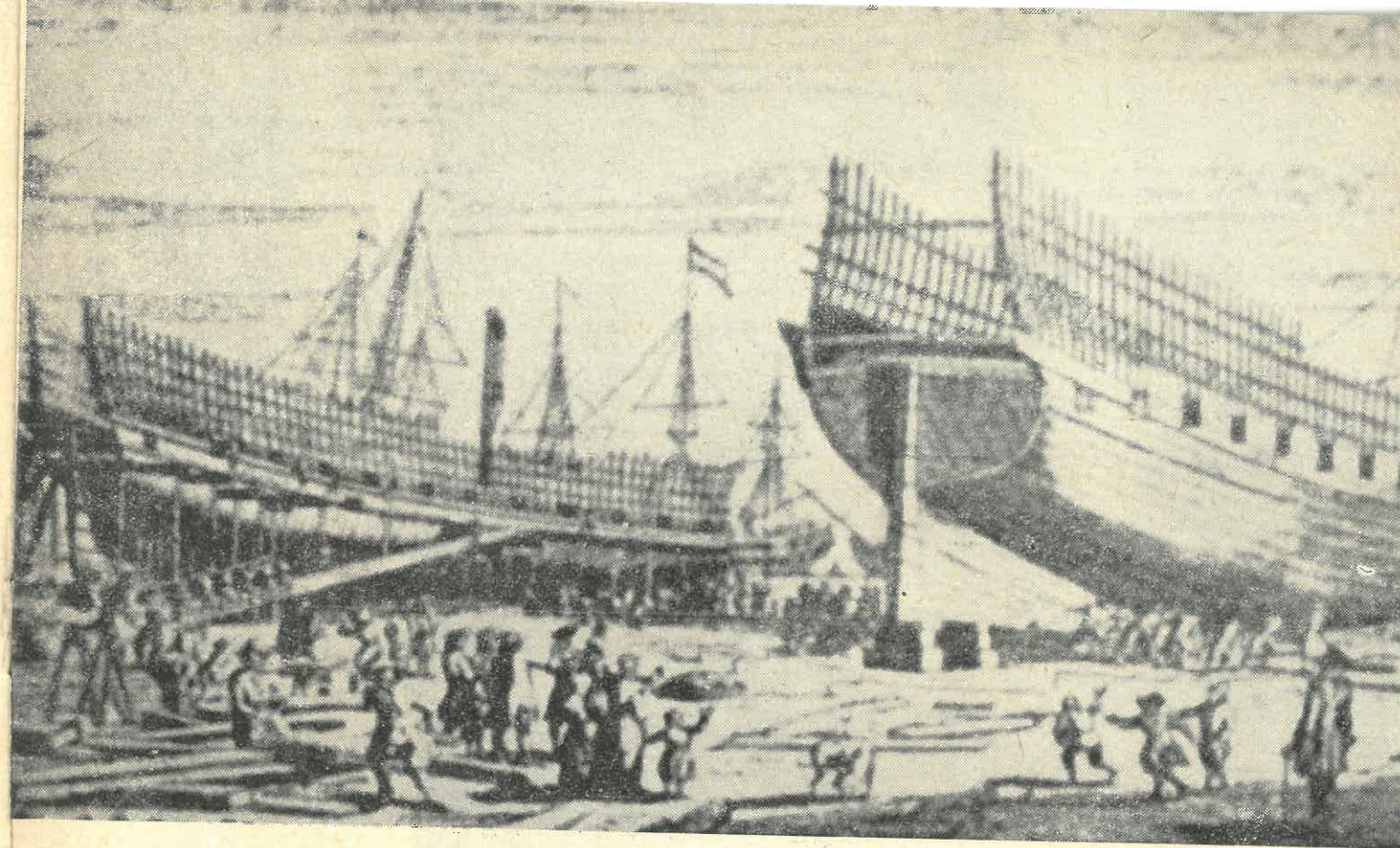
nešlo o to ukázat Petra Velikého jako osobnost složitou a rozporuplnou. Tohoto úkolu se ujal Andrej Petrov a jeho dílo, uvedené prvně v Leningradě na XII. všesvazovém festivalu umění „Bílé noci“ v roce 1975, se stalo okamžitě událostí sezóny. O rok později, když Divadlo opery a baletu S. M. Kirova hostovalo v Moskvě, označili diváci, jistě velmi nároční, Petrovovu operu za největší hudební událost sezóny. Muzikálnost a dramatický cit, to je Petrovova devíza, s níž u obecnstva jednoznačně vyhrál. Autor ví jakou hudbu napsat, aby divák zůstal v napětí, používá modernějších skladatelských postupů i tradiční hudební mluvy, která alespoň harmonicky je však na výši poučenosti současně uvažujícího skladatele. K tomu, aby dosáhl takového ohlasu však nestačí jenom talent, kterého má jistě Petrov snad až nadbytek. Pracoval jako hudební dramaturg, psal hudbu k filmům, písničky i operety, baletní hudbu (u nás známe jeho balet Stvoření světa), je autorem řady opusů symfonické hudby, v nichž využívá plně výrazových prostředků symfonického orchestru, nejlépe snad je tato cílevědomá snaha patrna v Poémě k počtě padlých při blokadě Leningradu. Přesto se však do opery o Petru I. nepustil bez pří-

poznání dané historické situace, vztahů národa a osobnosti, k odpovědnosti osobnosti za osudy svého národa přistupuje autor z pozic současnosti. Tím je jeho opera v pravém slova smyslu současnou.

„Do nynějška jsme měli sklon slevovat kvůli aktuálnosti tematického záměru odpouštět vážné umělecké chyby. Je to sice zarmucující, ale dnes se sluší přiznat, že skladeb na současné téma bylo vytvořeno velké množství, avšak jen nemnohé z nich mohou být uznány za vzory skutečného umění, které by vydržely zkoušku časem. Vždyť na jednu skutečně talentovanou operu o naší současnosti připadá desítka podprůměrných opusů. Problém kvality naší skladatelské produkce se nyní stává zvláště naléhavým a vážným.“

Andrej Petrov,
tajemník řídicích orgánů Svazů skladatelů SSSR
a RSFSR, předseda výboru leningradské
organizace Svazu skladatelů RSFSR

(Přetištěno z časopisu Hudební rozhledy)

Na představení spolupracovali:

Vedoucí technického provozu — Václav Kožušník
Jevištní mistři — Jan Benek, Zdeněk Václavek
Mistr osvětlení — Oldřich Malý
Vedoucí vlásenkárny — Vojmil Nitra
Vedoucí garderobiér — Zdeněk Slíva
Vedoucí rekvizit — Eva Wiesznerová
Vedoucí dekoračních dílen — Marcela Kožušníková
Vedoucí dámské krejčovny — Bohuslava Čiháková
Vedoucí pánské krejčovny — Milan Mončka